

Ето защо, когато се изучава християнството, за да се прилага, трѣбва да се спирате не само върху външната му страна, но и върху неговия дълбокъ, вътрешенъ смисълъ. Християнството не се заключава само въ молитви, въ палене на свѣщи и кандила. Ако свѣтътъ можеше да се спаси съ палене на свѣщи, кандила и съ молитви, досега щѣше да бѣде спасенъ. Трѣбва да се палятъ свѣщи, но не отъ восъкъ. Трѣбва да горятъ кандила, но не съ зехтинъ. Подъ „свѣщъ“ разбираме човѣшкия умъ, а подъ „кандило“ — човѣшкото сърдце. Хората сж палили свѣщи и кандила още преди Христа, но сж знаели, защо ги палятъ. Всѣко явление, което става въ природата, става и въ насъ. Затова трѣбва да разбираме смисъла на всички явления въ природата и да се ползуваме отъ тяхъ.

Като наблюдавамъ падането на листата презъ есенъта, не изпитвамъ тъга, но размишлявамъ върху този процесъ и го търся въ човѣшкия животъ. Така правя аналогия между явленията въ природата и въ човѣка. Поетътъ наблюдава падането на листата на дърветата и го описва въ поетична форма. Тъга има въ тази поезия. Обаче, като види падналъ плодъ отъ дървото, не тъжи. Защо не тъжи за плода? — Защото е узрѣлъ. Той мисли, че плодътъ е завършилъ своето развитие, а листътъ има още да се развива. Не се разсждава така. И листътъ е завършилъ развитието си като листъ. Отъ листа не може да стане плодъ, но може да стане по-красивъ и по-свършенъ листъ. Той пада презъ есенъта, оставя своето благо на земята, за да се яви отново на пролѣтъ. Сжществуването на съвременната култура се дължи на милионитъ листа, които падатъ на земята и носятъ своето послание отъ Бога. И човѣкътъ, като листъ, слиза на земята, да донесе Божието послание за онѣзи души, които го очакватъ. Слизането на човѣка на земята, между слабитъ и немощни сжщества, не е нищо друго, освенъ преминаване на душата презъ игленитъ уши, за които се говори въ Писанието. Христосъ казва: „По-скоро камила ще мине презъ иглени уши, нежели богатиятъ въ Царството Божие.“ Наистина, преди да влѣзе въ Царството Божие, и бедниятъ и богатиятъ минаватъ много пжти презъ гроба — презъ игленитъ уши, дето оставятъ всичко земно. Каквото е